Analize și opinii

Paul Dragos Aligica: “Ura a fost instituționalizată.”

Acum 35 minutes 29 Vizualizari 4 Timp de citire

Au fost implorați „să lase un loc de bună ziua”. Nu au vrut să audă. Au demascat, stigmatizat, insultat și țipat — tot mai tare, tot mai agresiv. Iar acum — iată-i, după ce s-au acoperit de ridicolul ultim prin ultima lor ispravă colectivă de rinocerită acută — vin să ne explice cum e cu ura…

Aparatul de propagandă — cu întreaga sa lume „bună”, frecventabilă, morală, europeană, occidentală — a avut o nouă revelație: ura nu e bună. Sau, mai exact, a descoperit că sloganul „luptăm împotriva urii” poate fi transformat într-un nou ciclu de propagandă, perfect pentru semnalarea virtuții, paradele morale și exercițiile de ipocrizie publică diversionistă.

Ce poate fi mai potrivit pentru climatul de opinie publică din România, distrus de ani buni chiar de aceste cercuri, decât o nouă operațiune orwelliană în care raportul dintre realitate și cuvinte, dintre teorie și practică, dintre adevăr și aparență este răsturnat cu totul? Cei care au alimentat, de ani buni, în România, ura, stigmatizarea și disprețul sunt astăzi cei care predică „toleranța” și „civilitatea discursului”. Ne dau lecții.

Exact aceste persoane — jurnaliști, intelectuali, activiști, influenceri, politologi, universitari, influenceri oengisti și agenți ai statelor paralele care parazitează România — sunt sursa principală a climatului de polarizare, ură, agresivitate și violență simbolică din ultimii ani. Ei sunt sursa ultimă a validarii conspirationismului și a manipulării agendei publice.

Ei au împărțit România în două tabere ireconciliabile: cei „buni”, frecventabili, și ceilalți — „declasați”, „periculoși”, „retrograzi”. Vaccinisti și antivaccinisti, putinisti și antiputinisti, pro-europeni și anti-europeni. Mari politologi și intelectuali au dat validarea ultimă a dezaxării și a aberantului: au mințit cu seninătate, au dezinformat, transformând ura într-un instrument ideologic, în timp ce pretindeau că o combat. Ei au dat tonul și au jucat cartea instrumentalizării emoțiilor primare ca instrument de guvernare.

Ura a fost instituționalizată. În pandemie, a devenit metodă oficială de control social. În relația cu Ucraina, a atins cote patologice, fiind instrumentalizată politic și diversionist. În alegeri, s-a transformat în politică publică:

aceiași intelectuali, oengisti, influenceri, universitari și jurnaliști „de serviciu”. Acești oameni au rostit, ani la rând, cele mai oribile lucruri despre propriul popor, despre istoria României, despre diaspora, despre cei „de acasă” care nu gândesc ca ei.

Campanii de calomnie și stigmatizare au fost orchestrate, finanțate și promovate de aceste cercuri sub pretextul „progresului”, al „europenizării”, al „luptei cu Rusia și putinismul” sau al „salvării civilizației occidentale”. Instituții precum Biserica, școala, familia și religia au fost târâte în noroiul acestor festivaluri ale urii și manipulării diversioniste și propagandistice. Climatul public a devenit toxic și sufocant si profund distorsionat din cauza lor.

Au luptat „împotriva corupției” până când România a devenit o rețea de corupție instituționalizată, sub acoperire morală. Au luptat „pentru democrație” până când democrația s-a golit de conținut și a devenit un regim hibrid. Au luptat „pentru europenism” până când europenismul a ajuns o glumă, iar tot ce e mai anti-european și nociv ideii europene e promovat ca virtute. Au fost „pro-americani” până când România a devenit terenul pe care antiamericanismul e doctrină de stat paralel, si discurs public al mass media oficiale.

Și acum, aceiași oameni se întorc să dea lecții despre ură. Aceiași activisti ai dezbinării, aceiași zilieri ai disprețului moral-propagandistic, își pun din nou măștile virtuții. Dar tot ce ating se transformă în propaganda. Tot ce proclamă devine farsă. Tot ce ating — se degradează, se usucă, se golește de sens. Ei sunt, prin excelență, elementul orwellian al societății românești de azi.

De aceea, „discursul împotriva urii” pe care îl invocă azi sună fals, grotesc, indecent. E acolo o ironie ultima. Ei ne vorbesc despre ură — chiar ei, care sunt întruparea și instituționalizarea ei în societatea noastră! Dacă nici asta nu e orwellian, atunci nimic nu este. Dacă nici asta nu e ironic, atunci nimic nu este.

Autor:**Paul Dragos Aligica**

Despre autor

editor